

»Bankierer, der skulle have været sendt i fængsel, er atter i færd med at ødelægge økonomien«

EIR-interview med den japanske økonom Daisuke Kotegawa

Det følgende er et udskrift af video-interviewet, der kan ses her: <https://www.youtube.com/watch?v=k6Rb-o5Bf00>

10. oktober, 2016 – Den tidligere direktør for Japan i IMF og nuværende forskningsdirektør ved Canon Institute, Daisuke Kotegawa, diskuterer her den igangværende finansielle krise i Vesten med *EIR*'s Michael Billington.

Kotegawa var ansvarlig for den gradvise afvikling af mange af de japanske banker under den asiatiske krise i 1997 og diskuterer her forskellen mellem den måde, hvorpå Japan adresserede de bedrageriske bankpraksisser, der førte til bankernes krise, versus, hvordan Vesten har gennemført en bailout (statslig redning) af de kriminelle, der var ansvarlige for krakket i 2007-08.

Michael Billington: Hilsner. Jeg er Mike Billington; jeg sidder sammen med hr. Daisuke Kotegawa, og jeg vil give jer lidt baggrund om hans karriere. Hr. Kotegawa er nu forskningsdirektør ved Canon Institute i Japan. I 1990'erne var han en af de højtplacerede embedsmænd i det japanske Finansministerium, der håndterede bankkrisen i Japan i slutningen af 1990'erne, som vi her vil diskutere. Han blev dernæst administrerende direktør fra Japan til IMF i tre år, mener jeg; det var her, vi mødte

ham. Han er en nær ven til *EIR* og Schiller Institutet; han har holdt tale på flere af vore konferencer, inklusive den nylige Schiller konference i Berlin. Han har været en stærk fortaler for genindførelsen af Glass-Steagall; ikke alene i Amerika, men også internationalt. Vi vil netop diskutere nogle af disse spørgsmål.

Jeg vil bede Dem om først at give os Deres gennemgang af den aktuelle krise, otte år efter chokket med Lehman Brothers; og hvorfor, De mener, at vi ikke genindførte et sundt og fornuftigt banksystem efter dette chok og, hvorfor vi nu står over for denne krise, som vi befinder os i.

Daisuke Kotegawa: Grundlæggende set lykkedes det de folk, der havde autoriteten i 2008 med Lehman-

chokket, at stoppe denne krise i at blive til noget tilsvarende den Store Depression i 1929. Men de lavede nogle væsentlige fejl, som man ikke lavede i Japan i slutningen af 1990'erne. Det vigtigste er, at autoriteterne ikke arresterede nogen som helst blandt de bankierer, der var ansvarlige for dette store problem. Ud fra vores erfaring i Japan ved vi, at bankierer blot igen og igen gentager umoralske eller ulovlige handlinger, der giver dem store profitter. Så den eneste måde at stoppe dem på er ved at skaffe sig af med disse mennesker.

Billington: Hvilket slet ikke har fundet sted i USA. Mange mennesker blev arresteret i Japan, og ingen blev arresteret her. Vil De sige noget om, at man ikke genindførte Glass-Steagall, samt Dodd/Frank-lovens manglende evne til at håndtere dette problem?

Kotegawa: Ja, det største problem, vi nu har, skyldes afskaffelsen af Glass-Steagall; nu kan investeringsbankierer engagere sig i en enorm mængde af en form for hasardspil, hvor de bruger almindelige menneskers penge og bankindskud. Disse bankindskud/-indeståender er meget, meget vigtige for almindelige mennesker; så regeringen kan ikke udvise foragt for disse almindelige menneskers indeståender. Det er derfor, regeringen må opretholde denne form for ting, et grundlæggende finanssystem. Der findes så ingen anden mulighed for disse regeringer end at gennemføre en bailout (statslig bankredning) for at bevare almindelige menneskers indskud. Det, der grundlæggende skete tidligere, er, at investeringsbankierer faktisk privatiserede deres egne profitter, alt imens de nationaliserede tabene og skubbede deres risici over på samfundet.

Billington: En meget interessant formulering. Hr. Kotegawa er her i Washington, fordi IMF holder sit årlige topmøde her i Washington i denne weekend. Mener De, at IMF vil diskutere nogen kompetente løsninger; eller mener De, at hjulene kører i tomgang, med et forsøg på at finde en eller anden måde, hvorpå de kan gennemføre en bailout af den nuværende katastrofe?

Kotegawa: Det håber jeg, at de gør, men jeg er bange for, at de ikke vil gøre det; for IMF er grundlæggende set en Europa-centreret institution. De ønsker ikke, at denne form for problemer bliver afsløret for hele verden. Min store bekymring er, at IMF intet kan gøre.

Billington: Centrum for den aktuelle trussel om en eksplosion er krisen i Deutsche Bank, selv om mange andre banker befinder sig i en lignende, om end ikke helt så alvorlig situation. De har for nylig fremsat et firpunktsforslag for, hvad man må gøre, hvis vi skal forhindre, at Deutsche Banks ukontrollerede kollaps skal forårsage en smitte igennem hele det vestlige banksystem, måske allerede i denne måned, oktober, mener jeg, De sagde. Vil De diskutere dette forslag?

Kotegawa: Ja, der er en løsning; men før vi går over til dette, mener jeg, at vi har brug for at opfylde to andre

betingelser. Det er for det første en genkraftsættelse af Glass-Steagall således, at denne form for fejltagelser ikke gentages; det er nummer ét. Nummer to er, at de personer, der er ansvarlige for disse former for kriser, bør straffes. Det er betingelserne. Vi må styre denne form for større krise; og dette ville kræve et meget indgående samarbejde mellem alle banktilsynsmyndigheder i alle de lande, hvor Deutsche Banks modparter (mht. f.eks. derivatkontrakter, -red.) har hovedkvarter. Det første, denne gruppe må gøre, er at fastsætte en hemmelig dato; på denne dato skal de slutopgøre alle disse derivater. Dette ville dernæst udmønte sig i det specifikke beløb, på basis af hvilket den enkelte bank kan få en bailout. Alle regeringer må således være klar til at levere det krævede beløb til en bailout af disse banker.

Billington: På betingelse af, at de gennemfører de forudsætninger, som De nævnte: Glass-Steagall og arrestationen af de ansvarlige kriminelle.

Kotegawa: Ja.

Billington: De har påpeget, at der ikke findes nogen løsning for Deutsche Bank undtagen disse betingelser gennemføres, men at banken må nationaliseres; at den tyske regering må genoprette tilliden til banken ved at sætte staten bag den. Hvordan ville det fungere? Og tror De, det vil ske?

Kotegawa: Banksektoren er jo anderledes end varefremstillingssektoren. I varefremstillingssektoren tager det tid for en produktionsvirksomhed at blive insolvent; det tager 5-10 år. Men banksektoren er grundlæggende set en virtuel verden, hvor tilliden til systemet og ligeledes til en specifik bank er meget vigtig. Det er meget vigtigt, at den tyske regering udsender en meddelelse om, at den tyske regering står lige bag denne bank. Den bedste måde ville være, at den tyske regering meddeler, at den vil gennemføre en delvis nationalisering af Deutsche Bank og vil garantere, at denne bank ikke vil kollapse.

Billington: Har De nogen forventning til, at den tyske regering vil gøre dette?

Kotegawa: Dette ville være et stort, afgørende spørgsmål, som jeg ikke ved, om de er parat til at gøre, for dette store problem blev skabt af London-grenen af Deutsche Bank, hvor de fleste af de ansatte er enten britiske eller amerikanske. Tyskerne er ikke involveret, så da jeg besøgte Tyskland sidste juni, fandt jeg, at der var så megen manglende interesse for at redde Deutsche Bank; det var snarere sådan, som en af personerne sagde, »Lad denne bank kollapse«.

Billington: Men virkningen heraf på den tyske økonomi ville imidlertid være katastrofal.

Kotegawa: Nej, den tyske økonomi er meget sund sammenlignet med andre lande i Europa; men hvis Deutsche Bank kolliderer ukontrolleret, så ville det, mener jeg,

få en enorm smittevirkning på andre storbanker i Europa. Jeg vil afholde mig fra at specificere navnene på disse banker, men jeg må sige, at omkring 10-15 storbanker i Europa ville blive insolvente og forsvinde.

Billington: Hr. LaRouches forslag, der er meget lig Deres, bruger Deutsche Banks tidligere formand, hr. Herrhausen, som reference. Hvordan ser De forskellen mellem Deutsche Bank, som den fungerede under Herrhausens administration og før dette; og så, hvordan den har udviklet sig siden da?

Kotegawa: Hvis jeg blot udtrykker på en enkel måde, så er der forskel på en kommerciel bank og en investeringsbank. Investeringsbanken skaber intet for de almindelige kunder, alt imens kommercielle banker ikke skaber enorme mængder af profit for deres banker. Men de spiller en meget vigtig rolle i at fremme industrierne i visse lande. Så på en vis måde mener jeg, at kommercielle banker er meget vigtige for de nationale økonomier og for deres indskydere.

Billington: De har kraftigt påpeget nødvendigheden af at arrestere de bankierer, der var ansvarlige for at have ødelagt disse banker. De påpegede på et tidspunkt over for mig, at, i Japan havde arrestationen af bankiererne en virkning på den måde, at det mindskede banketablisementets indflydelse over Diet, over parlamentet. Hvordan vurderer De Wall Streets og Londons magt over regeringerne i Europa og USA hvor, selvfølgelig, ingen er blevet arresteret siden krisen i 2008?

Kotegawa: I 1997 begyndte den store krise i Japan, begyndende med degraderingen af den syvendestørste investeringsbank i Japan – ved navn Sanyo. Blot tre uger senere blev den fjerdestørste investeringsbank i Japan, ved navn Yamaichi, ligeledes degraderet; Og jeg var chef [for håndteringen af krisen]. Næste år var det to storbanker – den ene ved navn Long Term Credit Bank, den anden ved navn Nippon Credit Bank – og de blev begge delvist nationaliseret. Dernæst blev alle bestyrelsesmedlemmerne i disse fire institutioner senere arresteret og sendt i fængsel. Det stoppede ikke dér, og supervisere som folk, der arbejdede i Japans centralbank, Bank of Japan, og ligeledes min klike i Finansministeriet; nogle af dem blev arresteret, blot fordi de havde for mange anledninger, hvor de havde dineret med disse bankierer, eller med disse huse for handel med værdipapirer. De kom alle i fængsel. Nogle af mine venner begik selvmord og døde; men dengang mente jeg, at disse ting var meget grusomme handlinger mod disse mennesker. Men, efter at jeg her i USA havde set, hvad der skete efter Lehmanchokket, kom jeg til den personlige overbevisning, at arrestation af disse bankierer var nødvendigt for at komme af med deres store magt over vores Parlament.

Billington: Ikke én eneste person er blevet arresteret som følge af bankkrisen i 2007-08 her i USA; og faktisk har Justitsministeriet udtrykkeligt erklæret, at de havde besluttet ikke at arrestere nogen bankierer. At det gjorde

det bedre for dem at samarbejde med bankerne snarere end at arrestere dem. Resultatet er nu over os, mener jeg. Hvad er Deres bekymringer over, hvorvidt vi kan klare det gennem denne ofte sårbare måned af oktober; ikke alene i USA, men i hele det vestlige banksystem? Eller mener De, at dette har nået et punkt, hvor det ikke kan fortsætte uden enten et kollaps eller en Glass/Steagall-løsning?

Kotegawa: Jeg var chef for undersøgelserne imod disse insolvente finansielle institutioner tilbage i Japan; og jeg fandt, at disse mennesker, der arbejdede i bankerne, ikke havde nogen som helst loyalitet over for deres egne banker, og heller ingen loyalitet over for deres nation. Deres interesse gjaldt kun deres egne, personlige interesser. I modstrid med nogle folks forestillinger, så var de ikke intelligente mennesker. Når de én gang får en meget god mulighed for at tjene formuer inden for investeringsbankvirksomhed, så vil de virkelig gerne gentage det. Så med mindre, vore myndigheder stoppede dem, er det højst sandsynligt, at de blot ville gentage det. Regeringen må så redde dem (bailout) igen og igen lige så længe, som kommerciel bankvirksomhed er forbundet med investeringsbankvirksomhed. Jeg er ikke en amerikansk statsborger, men jeg havde en mulighed for at se den meget berømte film om Bonnie og Clyde; og de røvede en vis sum penge ved at angribe banker, men pengene, der er tabt gennem denne store krise, kan slet ikke sammenlignes med størrelsesordenen af de penge, som Bonnie og Clyde røvede. De blev skudt ihjel, alt imens folk, der er ansvarlige [for denne krise], ikke engang kommer i fængsel.

Billington: Lad mig til sidst spørge, jeg ved, at De i løbet af deres år med erfaringer her i IMF og på anden vis, har etableret meget nære venner i hele verden; i hele Europa, USA, Brasilien, Rusland og Kina. Som De ved, så er verden, i en meget virkelig forstand, delt op mellem to paradigmer nu. Den ene, som De har beskrevet – den generelle sammenbrudskrise og ubegrænset spekulation; og på den anden side fremkomsten, mellem BRIKS-nationerne og processen med Den Nye Silkevej i Kina, af et paradigme, baseret på udvikling og opbygning af infrastruktur – jernbaner, vandprojekter og kernekraft. Og De har også haft en del kontakt med nogle af de mennesker, der er involveret i dette paradigme. Hvad er Deres råd til Amerika og Europa mht. vores relation med dette Rusland/Kina/Indien-kompleks af nationer og dette Nye Paradigme?

Kotegawa: Efter denne form for finansiel krise er det vigtigste at skabe [opfyldelsen af] den virkelige efterspørgsel i hele verden. Ikke blot spillet om penge, som er blevet forstærket af den såkaldte »kvantitative lempelse« ('pengetrykning'). Disse fremvoksende lande, inklusive BRIKS, har virkelig et svælg imellem deres nuværende økonomiske levestandard og så deres ønsker for en levestandard. Så dette er kilde til et stort potentiale for økonomisk vækst i fremtiden. Men, i tilfældet med landene i den avancerede sektor – inklusive Japan, Europa og USA

– er folk næsten tilfredse; der er intet svælg af denne art. Så jeg håber, at disse lande i den avancerede sektor (de udviklede lande) vil komme frem med nye produkter som TV-apparater eller køleskabe, vaskemaskiner eller biler – som faktisk blev opfundet her i USA – og som udgjorde hovedmotoren for væksten af mennesker. Så denne form for nye opfindelser ville sprede sig. Det er mit oprigtige håb.

Billington: USA opgav generelt at investere i infrastruktur i resten af verden, eller faktisk selv inden for USA. Argumentet var, at dette gjorde den private sektor bedre. Resultatet synes at være, at, alt imens landene centreret omkring BRIKS og landene, der er med i Den Nye Silkevej, er i færd med at investere i enorme infrastrukturprojekter i hele Asien, Sydamerika og Afrika; så er de amerikanske og europæiske industrier meget lidt involveret i denne proces. Hvordan kan vi få de vestlige industriens enorme mulighed til at indse, at dette ville være til gavn for dem, såvel som for resten af verden?

Kotegawa: For at sige det ligeud, så vurderer jeg, at det er meget lidt plads tilbage til forbedringer i infrastruktur, både i Japan og ligeledes i Europa. Men det er ikke tilfældet her i USA. Jeg må sige, at systemet med motorveje og jernbaner her i USA er inferiørt i forhold til deres modsvar i Kina. Kina har langt bedre jernbaner. Denne form for infrastruktur kan bidrage meget til nationaløkonomien.

Lad mig give et meget enkelt eksempel. Mellem Washington, D.C. og New York tager det nu tre timer med tog, superekspressen. Afstanden mellem disse to byer er lig med afstanden mellem Tokyo og Nagoya. Med Shinkansen [Japans højhastighedsjernbane] tager det kun halvanden time mellem Tokyo og Nagoya; alt imens det her tager tre timer. Hertil kommer, at vi på denne strækning har højhastighedstog hvert 7. minut; hvert 7. minut med 18 vogne, der hver kan medtage 100 mennesker. Så det er indlysende, at, hvis USA fik denne form for højhastigheds-togsystem, så ville det fremme den økonomiske vækst her i USA ... dette er virkelig trist.

Billington: Dette er virkelig trist. Jeg vil slutte med dette. Dette er en tid, hvor vi må bringe noget glæde til Amerika, snarere end tristesse; hvilket kræver, at vi følger hr. Lyndon LaRouches og hr. Daisuke Kotegawas vise råd. Vi befinder os ved et vendepunkt i historien, og vores evne til at gennemføre fornuftige politikker, der er rettet mod remtiden, vil afgøre, om denne nation og Europa falder ned i et verdensødelæggende kollaps og en potentiel krig; eller, om vi faktisk kan genoplive den amerikanske ånd, som man engang, fra Japans og andres side, anså for at være et eksempel for, hvordan man skulle gøre fremskridt. Har De nogen afsluttende bemærkninger, De ønsker at komme med?

Kotegawa: Ja, det er meget trist – betragtet fra Japan – at alle de nye opfindelser, som japanere har haft glæde af i det sidste århundrede, kom udelukkende fra USA.

Fjernsyn osv., som jeg netop nævnte. Hvis man ser på mange andre lande lige nu, så gjorde kombinationen af videnskab og teknologi det faktisk kun muligt for tre lande at opfinde nye produkter, som forbrugere fandt, havde håndgribelig værdi. Disse lande var USA, Tyskland og Japan. Så jeg håber, at USA vil vende tilbage til det århundrede og frembringe nye produkter til forbrugere i hele verden.

Billington: OK; mange tak. Tak til alle.